Triptic cameral

(Loredana Baltazar, 3 septembrie 2007)

Fascinanta călătorie prin ambientul muzical cotidian a început... Nu oricum, ci cu condiția audierii unor lucrări-etalon din creația românească a începutului de secol XX, „ghid” în măsură de a ne conduce prin labirintul de opțiuni stilistice fiind ansamblul **„Philharmonia”**. Alcătuită din instrumentiști de excepție, orchestra de cameră – condusă de fondatorul său, violonistul Nicolae Iliescu – a debutat, firesc, cu un pre-ludiu. Monodia-unicat a anului 1903, enescianul Preludiu la unison al primei suite orchestrale, a precedat discursul discret și sensibil, inundat de prospețime romantică, al Amurgului de toamnă semnat de Alfred Alessandrescu și, pe un ton insinuant, subtil reliefat, caracterul jocului popular românesc din cele Trei piese pentru orchestră de coarde de Silvestri, evadând într-un polistilism „avant la lettre”. Finalul programului l-a reprezentat lucrarea lui Marcel Mihalovici – o „piatră de încercare” a virtuozității per ansamblu, sinteză a cuceririlor stilistice contemporane cu remember-uri formale de natură clasică.

În continuare, formația **„Profil”**, angrenând în componența sa – sub directoratul compozitorului Dan Dediu și bagheta deja „rodată”, de certă valoare, a lui Tiberiu Soare – personalități interpretative ale podiumurilor de concert românești și internaționale, a reunit, în calupul său repertorial, repere semnificative ale muzicii noi, precum Topos-ul lui Sorin Lerescu (evidențiind juxtapunerea, coordonată minuțios, a fragmentelor sonore în care guvernează – alternativ – parametrul melodic și cel ritmic), programaticul R.E.M. de Cristian Lolea, nume important al tinerei generații componistice (ce transpune fonic dinamica psihologică a fenomenului analizat – somnul paradoxal – accentuând contrastele de stare și maximele tensionale, într-un flux temporal continuu, viu susținut de întregul ansamblu), Concerto avec plusieurs instruments et quelques inharmoniques de Fred Popovici (ce experimentează – electronic și acustic – una din dimensiunile esențiale ale strategiei creatoare inițiate de compozitor: travaliul cu spectre complexe de in-armonice), părțile a doua și a treia din Simfonia pentru 16 instrumentiști de Ludovic Feldman (promovând un limbaj dodecafonic echilibrat, expus cu claritate), bergienele „Miraje” ale lui Vasile Timiș („colorate” vocal de către soprana Bianca Manoleanu, în parcursul unei partituri dificile intonațional și expresiv), pentru ca, în încheiere, să delecteze publicul cu sarcasticele tușe ale lucrării lui Nicolae Brânduș, Madrigals & Drums (o porție de teatru instrumental grefată pe un suport muzical de sorginte folclorică – excelente, în acest sens, fiind intervențiile actoricești ale lui Mihai Bisericanu, în permanent dialog, inteligent condus, cu cele ale mezzosopranei Elmira Sebat – dialog stimulat de ground-ul percuției, sub mâna magică a lui Alexandru Matei).

Punând în lumină principiul acustic al boxelor, lucrarea coreeanului Kim Young Guk, premiată la ediția precedentă a Concursului de compoziție „George Enescu”, secțiunea Muzică de Cameră – Surround 7 – introduce o componență mai puțin uzuală pentru o formație; cei doi clarineți bas (Ovidiu Paraschiv, Claudiu Danciu), alăturați celor două voci medii (Radu Stan, Alexandru Avramovici) și înalte (Robert Preduț, Constantin Urziceanu) ale aceluiași instrument, însoțite de solo-urile lui Mihai Bădiță au valorificat diversitatea potențială a sumei de timbruri obținute pe baza diferitelor emisii, speculând efectele produse de reverberația generosului spațiu scenic al Ateneului. În acest ultim caz, sufragiile publicului au fost acordate– cu prisosință– deosebit de talentatului clarinetist Emil Vișenescu, ce s-a dovedit a fi un bun conducător de ansamblu (inițiativa înființării formației **„Clarino”** aparținându-i în totalitate).